

Min skole er død

... og lærerne er levende begravet

Af Eva Hejlsø

Jeg blev uddannet for snart 26 år siden og ved at jeg er meget dygtig til mit arbejde. Ofte lægges bøgerne til side, og jeg fortæller på en måde så mange elever kan gengive det fortalte flere år efter. De klasser jeg har haft, har både et meget højt karaktergennemsnit og er socialt meget velfungerende. Ingen mobning, accept af hinandens forskelligheder, fortrolige samtaler med mig om det svære, som jeg opdager fordi jeg ser eleverne, skøre ideer og megen munterhed.

Lille klasse, hvis er du?

Men det er bare ikke nok til at kunne holde Folkeskolen ud, og jeg holder kun ud lige nu fordi min klasse skal op til afgangseksamen. Nå nej, det er ikke min klasse mere – i teorien. Tilhørsforholdet er sparet væk. Nu har eleverne fået kontaktlærere. Alle klasselærerfunktionerne er spredt ud til et team der skal bruge tid på hele tiden at informere hinanden om hvem der gør hvad. Der er sparet en time som klasselærere ellers underviste mindre om ugen. Nu gør vi arbejdet gratis – os som bare påtager os opgaverne fordi der ikke er tid til at mødes. Mange lærere melder sig syge konstant, og aftaler overholdes ikke. Så der er ikke hånd i hanke med tingene. Der er intet overblik, så meget bliver ikke set, og meget bliver ikke håndteret i mange klasser. Hvis to kontaktlærere er tilknyttet en klasse, ses det at den ene lærer prioriterer at have elevsamtaler med sine tildelte elever, mens den anden ikke har nogen elevsamtaler med sine elever. Når jeg er i team med sådan en lærer, tager jeg jo så også samtalerne med alle de andre elever i min fritid, hvis man kan sige at en lærer har fritid.

Jeg har gratis påtaget mig klasselærerrollen, da min ellers meget søde teammakker altid er syg eller har sygt barn. Han har været på skolen et år og har sagt op nu. Han stopper lige før 9. klasse skal op til afgangseksamen som deres matematiklærer, fysiklærer og idrætslærer. Det er klassen vant til, og den tog det i stiv arm. For denne lærer har til forskel fra ham sidste år lært dem noget. De ved så heller ikke endnu at den lærer der skal føre dem op i samfundsfag – hvis de trækker det – gik psykisk ned med flaget i fredags. Mon hun kommer igen? Hun vil gerne, og har længe kørt på pumperne, så nu er den bare helt gal.

Tag en tudekiks, fru lærer

Vi har ret ofte lærere der sidder grædende i lærerforberedelseslokalerne. Ligegyldigt hvor mange der er, så er beskeden fra ledelsen altid at det er noget derhjemme som er blevet for meget. Det er rigtigt at hvis basen derhjemme er i orden, kan et meget psykisk opslidende job måske heles når man kommer hjem; men er manden syg, eller man slet ikke har en mand eller anden voksen at tale med når man kommer hjem, men

kun har børn der kræver deres, så er der kun bilen tilbage at græde i på vej frem og tilbage. Det er mest der jeg græder.

Det er så svært at komme op om morgenen, og man slæber sig af sted. Det presser på brystet, det snurrer i læber og fingre. Nogle gange kan jeg ikke mærke det når jeg rører min hånd med fingrene. Huden er lam. Jeg sover aldrig en hel nat igennem. Jeg har angst og vågne mareridt.

Vi har i et halvt år ikke haft nogen miljørepræsentant. Hun gik ned med flaget og sagde op. Jeg har uddannelsen, og jeg har tilbudt at træde ind indtil der vælges en ny, men det har de ikke taget imod. Vores tillidsmand har mindet ledelsen om manglen, men der sker ikke noget.

Tidmangel

Lærere må arbejde 42 timer om ugen, og har så lov til at holde fri i vinterferien samt nogle andre tidspunkter hvor andre er på arbejde, men det kan slet ikke lade sig gøre at nå sit arbejde på den tid. Sidste år arbejdede jeg op til 60 timer om ugen, men arbejder nu 45-55 timer. Tingene og metoderne laves om konstant, og meget af det man skal lave, bliver aldrig brugt til noget. Det er så fint med en masse nye ideer til sjove måder at gøre undervisningen mere spændende på, men man ryger hurtigt ned i de gamle riller fordi der ikke er tid til at sætte sig ind i tingene. Der er ikke tid til at bruge 1½ time på at klippe-klistre og laminere ting sammen som så kun bruges 10 minutter af en undervisningslektion.

Vi lærere er dybt frustrerede fordi vi ikke leverer det vi skal, ifølge mål og skolens retningslinjer. Men som jeg efterhånden har erfaret, ses der igennem fingrene med tingene så længe ingen klager. Man skal selv opdage hvilke ting.

Jeg har flere gange været inde hos min leder, som efter reformen skal vejlede mig i hvilke opgaver jeg skal prioritere frem for andre, men det kan og vil han slet ikke tage stilling til. Beskeden var at jeg skulle vænne mig til ikke at tage arbejde med hjem, så jeg smed min skoletaske i skraldespanden og sidder så i mange timer på skolen og forbereder i stedet for. (Og smugler stilene hjem i håndtasken.)

Når min leder har villet sætte mig på som vikar i de timer jeg ellers har til forberedelse midt på skoledagen, har jeg nægtet og sagt at jeg ikke aner hvad jeg så skal sige når jeg kommer ned til de store klasser og ikke har læst den tekst de har haft for, eller ikke selv har fået besvaret spørgsmålene som er lektie. Jeg må ikke sige at jeg ikke har haft tid til at forberede mig, og han kan ikke fortælle mig hvad jeg så skal sige. Så nu bruges jeg ikke længere som vikar.

Der er to slags lærere

Den ene slags lærer er sådan en som mig – som kollegaerne ryster på hovedet ad. Der er ikke mange som er så ekstreme som jeg, men i stedet for at se mig som en helgen kan man nærmest se på mig som tarvelig og illoyal over for kollegaerne.

Jeg arbejder for mange timer og får rettet stile og lavet de fleste ting fordi jeg ikke kan holde det ud ellers, og så tror omverdenen måske at vi lærere kan nå det på den tildelte tid. Det bliver jo mindre synligt. Eleverne i naboklassen kan ikke forstå hvorfor mine elever får deres opgaver tilbage, når læreren med småbørn i familien og hende som forsøger at overholde vores arbejdstidsregler, ikke får rettet deres. Jeg får også indberettet fravær til tiden og karakterer, samt givet lille Ole sin jakke tilbage som jeg fandt i musik lidt tidligere på dagen, og som der heldigvis var navn i.

Det er også mig, der ringer hjem til et barns forældre om aftenen fordi jeg kommer i tanke om at barnet har haft en dårlig dag eller har fortalt noget som de bør vide.

Jeg er sjældent hjemme før klokken 17.30 og er aldrig sygemeldt. Ud over det er jeg den der rydder op, indkøber planter, vander og smider ud på arbejdspladsen, hvor pedellen er sparet væk, for jeg kan ikke arbejde et sted hvor der er svinsk, og hvor der hænger gamle opslag og står papkasser der aldrig bliver pakket ud. Jeg er bare skideirriterende pligttopfyldende.

Rengøringsfirmaet er gået konkurs. Det kunne nok ikke betale sig at ansætte personale der kunne tage imod en besked på dansk og faktisk gøre rent.

Så er der den anden slags lærere i den helt anden grøft, men det er dem som klarer ikke at gå ned med stress. Disse lærere er konstant syge, de passer ikke deres

gårdvagter, deres klasser mistrives, men de føler ikke ansvar for det. De overholder ikke aftaler med kollegaer, der kan gå halve år inden de får rettet stile, så eleverne kan slet ikke kende dem når de får dem tilbage, de differentierer ikke undervisningen, de tager på ferie og har barns sygedage så ofte at deres børn må fejle noget helt specielt. Ofte er børnene med på arbejde – eller deres hunde.

De vader rundt på lærerværelset mens de har undervisning, drikker kaffe og sludrer med andre kollegaer. Disse lærere overlever indtil de pludselig har sagt op. Og der er masser af arbejde at få for tiden, for lærere siger op overalt.

Vikarer

Imens lærerne er syge, holder omsorgsdag, 6. ferieuge og barns sygedag nummer 1-4, passes deres klasser af vikarer som så godt de kan. De forsøger at styre klasserne og at lære eleverne noget. Nogle lærere lægger bare ikke vikarplaner op, så visse klasser går for lud og koldt vand indtil læreren dukker op igen. Nogle vikarer synes det er bedst bare at få tiden til at gå uden at overholde en evt. vikarplan, for så undgår de at blive slagtet. De bruger tiden til smalltalk med eleverne eller ser konstant film, så de der lægger en vikarplan, ikke kan regne med at tingene er gjort, når de kommer tilbage.

Da skolen hele tiden skal spare, har det også ramt vikarkontoen. Det resulterer i at de lærere som underviser få elever i specialundervisning, meget ofte bruges som vikarer, og de kan derfor ikke lave kontinuerlige forløb med inklusionselever og fagligt svage børn.

Ledelse og lærermangel

Ledere før i tiden havde en stolthed for deres skole, dens traditioner og resultater. Nu er alt revet fra hinanden, og skolerne er fabrikker hvor det menneskelige er pillet fra.

Ledelsen var ikke særlig synlig på min skole da den var der, og nu er den væk.

Centerlederen, leder for tre skoler, havde kontor på min skole, men er blevet sendt hjem med øjeblikkelig varsel. Vi kan ikke få at vide hvorfor, men ved at der har været

elev/lærerflugt på en af de andre skoler, så måske har det noget med det at gøre. Vores afdelingsleder går på pension til sommer. Han er bolsjeleder. Hans dør er altid åben, også hvis en elev ikke kan finde sin bold i skolegården. Han smiler, lytter og glemmer, men er verdens sødeste menneske.

Som ny centerleder fik vi konstitueret den leder som forældre var utilfredse med på den anden skole. Hun sagde op efter to dage hos os. Vi står altså faktisk uden 3 ledere, så en kollega som er blevet sat i lederuddannelse for ½ år siden, er kommet ud på den anden skole, og nu står hendes klasse uden lærer. Det har en anden, dygtig kollega påtaget sig at klare, en pensioneret lærer er sat på hendes hjemkundskab, og det er fint. En anden kollega, som ikke er der så tit, skal føre sin egen 9.-klasse op i dansk, og hun sættes så ind i min klasse i matematiktimerne. Puslespillet er kludret og evigt, og der er hele tiden nogen der forlader skolen.

Jeg finder musiklærere til skolen på Facebook. Jeg er den sidste uddannede musiklærer der har lyst til at undervise i musik, hvilket er helt umuligt at undervise i efter at inklusionsbørnene er blevet presset ind i Folkeskolen. Den eneste grund til at jeg klarer det så godt, er at jeg har undervist i så mange år, er meget tydelig og sjov, og så at jeg ikke har de værste klasser.

Ligeså er det umuligt for hjemkundskabslæreren at lære eleverne at lave mad med et budget på 6 kr. pr. elev pr. gang. Der bliver lavet meget pasta med kødsovs og bagt en masse boller.

Inklusion

Jeg er fuldstændig klar over at det langt hen ad vejen er en for stor udgift at have så mange børn placeret i specialklasser, men hvordan skal vi skolelærere uden videre kunne bære den byrde? Hvordan skal de elever som ikke kan klare Folkeskolens faglighed og de mange indtryk, kunne klare at blive smidt ud til os uden overgang og ressourcer? Det er langt ude, og vores elever flygter ud i privatskolerne. Det har jeg helt klare meninger om. Uopdragne børn har overtaget magten i mange klasser, og inklusionsbørn der for manges vedkommende kræver en-til-en-undervisning, kaster lærerne ud i et valg: Skal tiden bruges på klassen eller på den enkelte elev?

Hvad med snart at lade forældrene overtage ansvaret for deres egne børns opdragelse?

Sidste år fik jeg smidt en kriminel dreng af anden etnisk herkomst, med usynlig far, ind i min klasse. Han skulle væk fra sine kammerater, og for at spare penge mente man at ved at komme ind i en velfungerende 8.-klasse på en skole lidt ude på landet, kunne han få en ny chance. Ja, det kunne han, hvis han selv ville. Men det ville han jo ikke, for det var kun blandt ligesindede at han kunne spejle sig. Han var misrygtet, og vi fandt ud af at hans IQ var på 63. Han havde kæmpe indlæringsvanskeligheder, lå og sov i timerne og stjal de første penge og mobiltelefoner efter 3 dage. Han var så ubehagelig og vanskelig at hans gamle skole åbenbart havde ladet ham flyde. Hvordan skulle jeg kunne samle det op? Det tog mig et år med flere underretninger (som aldrig nogen sinde tages alvorligt – det er kun for syns skyld at kommuner vil have dem), en indblanding i en biljagt med 4 smadrede politibiler og mine ugentlige skrivelser til kontaktpersoner, psykolog, politi og kommune, før han blev sendt videre til et tilbud som man havde glemt at kommunen alligevel ikke havde nogen aftale med. Så han gik rundt i nogle måneder uden skolegang. Hvad mon han fik tiden til at gå med imens?

En kollega som havde en elev i sin klasse der havde mistrivedes på vores skole siden børnehaveklassen, så frustreret til at jeg blev fritaget min elev mens hendes blev, af den eneste grund at hun ikke kunne bruge så mange timer hver uge på at skrive rundt. Hun var ikke lige så insisterende, så den dreng fik ikke hjælp.

Der er så fine modeller vi skal følge når vi har vanskelige børn. LP hedder den vi har, og vi forsøger, hvilket nogle gange hjælper. Men når det ikke hjælper, er der ingen til at føre tingene videre. Pengene følger ikke børnene, og det fungerer kun på papiret. Der er så meget der halter, og som der bruges tid på – så det altid kan dokumenteres at der bliver gjort noget ved tingene – selv om det ikke virker.

Lærermobning og afmagt

Heldigvis er min kollegas elev også blevet hjulpet nu. Godt for ham, og godt for mig, for i mange år blev jeg chikaneret af ham. Når lærere ikke trækker på samme hammel, siger ja til aftaler, men derefter ikke efterlever, så bliver de få efterlever til bussemænd. De dumme lærere som er efter elever i frikvarterene når der skrives på

vægge og borde, smides med møblerne, sparkes på inventar, beder dem overholde skolens regler, om at tage udendørs fodtøj af, om at tale ordenligt til hinanden. Alt det som burde være selvfølger, men som mange lærere ikke reagerer på, enten fordi de synes det er nogle dumme regler, ikke ser det eller ikke orker.

De lærere som er bussemændene er lette ofre. Desværre er jeg en af dem. De elever som har mig til daglig, synes at jeg er en fantastisk lærer; men de elever som kun møder mig som politibetjenten i frikvarterene, synes at jeg er det værste de ved, og det gør de rigtig meget ud af at vise og fortælle. Man står alene, og jeg kan ikke finde ud af at ryste trusler og fornedrende bemærkninger fra mig, selv om min hjerne kan tænke at det bare er deres frustrationer over autoriteter og løsrivelser fra dårlige moderbindinger. Jeg er 160 høj, og drengene et hoved højere, og det er utroligt hvad de kan finde på at sige.

I år er der ikke helt så meget elevmobning af mig eller andre lærere som i de andre år. Jeg er populær i både 7.- og 9.-klasserne, så de fungerer som en slags buffere. 8.-klasserne har en skole i skolen for sig selv da alle lærere her er helt nye. Klasserne er så udfordrende at alle primærlærerne sagde op sidste år. De nye lærere kender ikke skolens miljø og uskrevne regler, og de ønsker ikke at komme på lærerværelset, så de har lavet deres helt egen skole i skolen som er meget anderledes.

Efter aftale med lederen går jeg i perioder ikke igennem skolen, men udenom, så jeg undgår konflikter i samlingsalen, hvor de ikke må have sko på (åndssvag regel), og så ofte igen uden om udskolingsgangen så jeg kan komme ind bagfra og ikke skal forbi 8.-klasserne.

I den ene 9.-klasse, som jeg har i historie og kristendom, er jeg bange for den ene elev som jeg har måttet melde for trusler. Han bliver meget ubehagelig når han ikke får den karakter som han synes han skal have. Så er valget enten bare at give ham en god karakter eller at acceptere hans adfærd. Heldigvis for mig er der i år en anden lærer som han bryder sig endnu mindre om, så vi er to som deler ubehaget.

Stress

Når jeg kommer ned i min egen klasse, er der fred. Jeg har faktisk 7 forskellige klasser. Dvs. ca. 150 forskellige elever i alle tre afdelinger: Indskoling, hvor jeg har musik med en klasse, mellemtrin, hvor jeg har musik med to klasser, og endelig to 7.-klasser samt to 9.-klasser. Jeg kan huske navnene på mange af dem, men bestemt ikke alle, og især om torsdagen kan jeg ikke huske hvem jeg har.

Når jeg er så stresset, og der aldrig er mulighed for pauser og sjældent tid til at spise sin mad i fred og ro, har jeg efterhånden svært ved at huske. Og omstillingen fra indskolingslærer til udskolingslærer koster meget energi. Eleverne er vant til det. Når jeg stikker hovedet ind i en klasse og ser forvirret ud, griner de og siger enten: ”Ja, den er god nok. Du skal have os.” Eller: ”Nej, det er ikke os du skal have. Jeg tror du skal have 7.Y.” Nogen synes at det er sjovt at drille, og siger noget forkert. Så går jeg lidt forvirret rundt på gangen indtil jeg finder mit skema. Tænk engang. Selv om jeg har skrevet ned i et hæfte hvad jeg skal lave i hvilken time, glemmer jeg det på vej derhen!

Selv om det er frustrerende, er det faktisk ikke i de situationer jeg reagerer kraftigst på min stress. Det er oftest om eftermiddagen når jeg er træt og sidder alene og forbereder, som vi skal, men hvor de fleste kollegaer bare er gået. De skal hente børn og kan bedre koncentrere sig derhjemme, eller hvad der er grunden, og ingen holder øje med det. Det er glimrende med friheden for dem som ellers ikke kan få hverdagen til at fungere, for en del har sagt op fordi de bliver nødt til at finde en skole tættere på deres hjem for at kunne nå at hente børn.

Mine børn er næsten voksne, så jeg har ingen undskyldning for at smutte f.eks midt i timerne fordi mit barn skal holde fødselsdag, eller fordi jeg skal lave mad i mit bofællesskab.

Nogle lærere sidder aldrig nogen sinde ved deres nyindrettede lærerarbejdsplads. Det er meningen at to dage om ugen er lange, så man altid ved at ingen har andre aftaler, og så der kan arrangeres møder. Det fungerer faktisk en gang imellem, men der er næsten altid nogen syge, og så skal man gå tiggergang imellem de andre fordi de ikke mener det kan betale sig at holde møde. Der ligger altid bunker og presser sig på.

Lærerarbejdspladser

Vi har fået nogle rigtig flotte rum. Der er mangel på elever, både grundet dalende fødselstal og elevflugt fra reform og dårligt fungerende klasser, så vores lærerarbejdspladser er velindrettede, lyse og gode. Jeg har lavet min egen lille oase med kunst og planter, lige ved en dør ud til det fri.

Vi har fået en lærerarbejdscomputer. Min har bare aldrig rigtig virket helt, men for det meste går det. Jeg kan ofte ikke printe ud fra den, og den bliver smidt af nettet hele tiden.

Når så jeg for 10. gang skal åbne en ny computer for at se om den kan printe ud, eller min tankerække stopper fordi min computer er blevet smidt af nettet, så brister min hjerne og mit hjerte. Jeg får lyst til at skribe og sparke, men holder mig i ro ud over at græde i min selvmedlidenhed. En ting er at jeg skal arbejde så mange timer uden at få hverken løn eller tak for meget af det, men at dårlig teknik skal være skyld i at jeg ikke kan komme hjem og skal spille min tid, pisser mig fuldstændig af.

Besparelser rammer lærernes og elevernes arbejdsredskaber

Når computeren ikke vil midt på dagen, eller når kopimaskinen ikke virker for 117. gang, må man lægge hele sin undervisning om, ligesom jeg også må det når mit smartboard ikke vil tænde, ikke er blevet opdateret eller ikke kan komme på nettet. Vi har en dygtig computeransvarlig, men hun river sig i håret og har ikke penge til at få tingene til at virke.

På en almindelig skoledag tager det 7 minutter fra undervisningen når smartboardet skal tændes, fordi de computere der er sat til, er forældede. Vi har ikke længere nogen tavle i lokalerne, da kridttavler ødelægger smartboardet. Det vil sige at jeg hver gang skal locke mig ind med mit eget password for at kunne bruge den interaktive skrivetavle. Når eleverne har ramt projektoren med en bold, skal den først kalibreres inden jeg kan bruge den, og er pæren sprunget, koster det skolen 2.000 kr., og det kan tage flere dage inden vi har fået bestilt en ny.

Vores bøger at langt hen ad vejen forældede fordi pengene bruges til at udfase bøger så vi kan gå over til undervisning over nettet, men skolen har ikke længere råd til de undervisningsportaler som vi plejer at bruge. Eleverne i min klasse er blevet indprentet at have deres egen computer med, selv om jeg ikke må kræve det, da det koster penge for forældrene. Jeg er heldig at forældrene ikke har klaget over det.

Til 150 børn i udkolingen har vi ca. 30 computere på tre vogne. Langt fra alle virker, og et par timer op ad skoledagen har de ikke længere strøm. Lige nu er alle computere fra den ene vogn blevet stjålet, så nu har vi kun 24. Der er mange lærere og vikarer der ikke holder opsyn med deres elever når de ikke er i klassen, så computerne på vognene mangler ofte knapper eller er hærget på andre måder.

Når hærverk opdages, er det skolens politik at elevernes forældre skal erstatte det ødelagte. Det efterleves bare ikke. Selv har jeg pågrebet flere i det, og det er også optaget på overvågningskamera; der er bare ikke tid til at gøre noget ved det, åbenbart. Jeg er i hvert fald ikke vidende om det, og går jeg for meget ind i sagerne, føler nogen sig forfulgt. Jeg bakkes ikke op, og så bliver jeg endnu mere bussemand.

Der er ingen fælles ansvarsfølelse.

Understøttende undervisning

Før reformen havde vi en time som blev kaldt klassens tid. Det er der ikke længere noget der hedder. Nu har klassen understøttende undervisning.

Understøttende undervisning? Jeg har fået at vide at det er timer hvor skolen åbner for samfundet uden for skolen. Erhvervslivet f.eks. O.k.! Altså, staten vil have at erhvervslivet kommer gratis og fortæller om sig selv, men må ikke reklamere og får ikke selv noget ud af det?

Ingen lærere får tid til at kontakte den store verden, og prøver man alligevel at gøre det, koster det altid penge. Vi har godt nok haft en fra flåden som, ja, altså efter at alle 9.-klasseseleverne havde besluttet sig for hvad de ville, fortalte om uddannelsesmulighederne inden for flåden.

Jeg har en understøttende time om ugen som jeg oftest bruger til klassens tid, til klassemøder eller til at samle ting op som der er behov for at gå mere i dybden med.

Faglig fordybelse

Og så er der faglig fordybelse og den længere skoledag med bevægelse. Sidste år var det frivilligt at deltage i faglig fordybelse, nu er det bare hat og briller. Flere elever er holdt op med at dyrke deres fritidsbeskæftigelser, er holdt op med at tage i klub og har sagt deres fritidsjob op fordi de kommer så sent hjem. Vores skole ligger lidt ude på landet, så eleverne har ofte langt hjem, og de sidste timer hænger de hen over bordet af træthed. De dygtige elever får mest ud af at fordybe sig med deres lektier derhjemme i fred og ro, hvor de lige har ladet hjernen ligge efter en tur med hunden, eller kan lave lektier med en enkelt kammerat eller drikke te i ro og mag. Men de tvinges altså til at blive ekstra på skolen.

I min klasse er der nogenlunde ro, medmindre nogen laver gruppearbejde i de timer. Uden for klassen er der oftest meget larm, så der kan mine elever ikke altid søge hen. Gør de det, bliver de ofte selv afledt og hyggesnakker i stedet for at lave noget. De orker ikke mere på det tidspunkt, så timerne bliver spild af tid.

De svage elever, som kunne have gavn af at få noget ekstra hjælp, er svære at hjælpe hvis der ikke er fuldstændig ro. Med så mange elever i klassen – hvor der ofte er nogen som lige har brug for at spørge om noget, mens andre lærere lader deres elever rende rundt uden for min klasses vinduer og spille fodbold – er det meget svært at fastholde en svag elev der i forvejen er fuldstændig fyldt op.

Det nye er at vi har fået at vide at vi skal planlægge noget til faglig fordybelse, så nu er eleverne presset ned i en form hvor vi lærere bestemmer hvad de skal lave. De elever som faktisk brugte tiden til at lave lektier, må altså lave lektierne når de kommer hjem.

Bevægelse

Hallo! Jeg har netop ikke uddannet mig til pædagog.

Mine elever er holdt op med at bevæge sig. Bevægelse ser ud til at give mening i indskoling og mellemtrin, og når jeg har elever i musik, bevæger vi os ofte når vi f.eks. danser, hvilket giver god mening. Store elever har også brug for det, men gider ofte ikke; så det er en åndssvag kamp. Især pigerne hænger op ad hinanden eller ting, og det kræver virkelig energi at få dem med. Vi har ingen hal på skolen, men et fint udeareal som fungerer i de varme måneder, men absolut ikke om vinteren hvor det hele er smattet. Jeg har haft danseseancer som har været fine, og rundboldkampe m.v. kan ofte være sjovt og socialt befordrende, men hver dag??? Eleverne har en længere skoledag i bl.a. bevægelsens navn, så de ikke kan nå at komme til baseball og fodbold om eftermiddagen? Jeg har været ude for at skulle sige til eleverne: Stop med at spille fodbold, for nu skal vi have bevægelse!?

Jeg har ikke tid til at planlægge fantasifulde og lærerige måder at bevæge sig på. Jeg har ikke tid til at klippe små, laminerede CL-metodebrikker ud til korrekte evaluerende læringsstilsbefordrende metodesystemiske vejrmøller!

Jeg har længe villet væk

Jeg har ikke tid til at passe mit arbejde, og jeg skal hele tiden vælge hvilke børn jeg vil hjælpe, og hvilke børn jeg må se gå på grund. Det er ikke til at holde ud.

Jeg har meldt ud til den sidste leder at jeg ikke vil tage en af de kommende 7.-klasser, hvilket er det jeg står til at skulle når jeg afleverer en 9.-klasse. De kommende 7.-klasser er blevet svigtet i så mange år, og det orker jeg ikke at samle op når opbakningen er så lille og der er så mange andre ting at kæmpe med. Jeg kan ikke se en fremtid for mig i Folkeskolen.

Jeg har siden lockouten løbende ønsket mig væk fra Folkeskolen, men hver gang jeg fandt et interessant job på nettet, har jeg hele tiden tænkt at det nok snart blev bedre. Jeg fik et job på hånden for et par måneder siden, men kunne ikke få mig selv til at

svigte min klasse. De skal op til afgangseksamen lige om lidt. Man vil nok sige at jeg ikke passer på mig selv, og at jeg skal være ligeglad med elever som har glemt alt om mig om få måneder. Men jeg ved at jeg har gjort en forskel for mange elever, og jeg ved at jeg via mit arbejde udruster mine elever med evnen til selv at vælge hvilket liv de vil have, og hvad de vil kæmpe for.

Da jeg i en kort periode for et par år siden gik ned med stress, var den tilkendegivelse jeg fik fra mine elever og deres forældre om at jeg havde været savnet, og hvor vigtig jeg var i deres børns liv, helt overvældende. Som lærer får man hverken ros eller klap på skulderen i det daglige, og man passer jo også bare sit arbejde. Men for at være en dygtig lærer, betaler man bare en alt for høj pris.

Folkeskolen er død, og medmindre der snart sker noget markant – så det er muligt tidsmæssigt at passe sit arbejde, hvis vi ikke giver forældrene ansvaret for deres egne børns adfærd tilbage, så vi der elsker ungerne, er fagligt stærke og som gerne gør en forskel, kan holde det ud – ja, så kan vi godt vinke farvel til Folkeskolen og sige velkommen til et Danmark med et A-hold med de fagligt stærke børn fra privatskolerne og B-holdet med de fagligt ubegavede.

Folkeskolen er en dødssejler med fremtidens generation ombord.

